

Для покращення ситуації з немовлятами яких залишають в небезпеці та для надання матері поняття, що своїх немовлят можна залишити в місці де їм буде безпечно. В Україні це так звані «вікна життя».

Ситуація з дітьми на яких заробляють батьки доволі складна. Зменшити дане явище можна шляхом виплати цих коштів не при народженні, а при досягненні дитини 18 років. А в допомогу батькам можна збільшити кількість пакунків малюка. Також потрібно покращити роботу соціальних служб. Провести реорганізацію та перевірити їх кваліфікацію. Що змусить їх краще виконувати свої повноваження та збільшить нагляд за такими сім'ями.

Список використаних джерел:

1. Нарок Т. Право на аборт як одне з репродуктивних прав жінки: вступ до проблеми. Репродуктивні права. *Асоціація жінок-юристок України*. 23.03.2021 URL: <http://jurfem.com.ua/pravo-na-abort-vstup-do-problemy/> (дата звернення 29.09.2021).
2. Т. Кравцова, М. Корниенко. Убийство или возможность выбора: как международное право регулирует вопрос аборт. *Європейська правда*. 17.11.2020 URL: <https://www.eurointegration.com.ua/rus/articles/2020/11/17/7116617/> (дата звернення 29.09.2021).

КОМАР Андрій,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету фахівців для підрозділів
стратегічних розслідувань
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

КРУГЛОВА Ольга,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права
та процесу Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

УЧАСТЬ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ У ЦИВІЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ

Говорячи про цивільне судочинство ми повинні звернути увагу на, те що участь у ньому можуть брати як фізичні так і юридичні особи. Відтак необхідно зауважити, що даний факт відображений у частині 3 статті 58 Цивільного процесуального кодексу України [1].

Виходячи з положень зазначеної вище статті ми розуміємо, що юридичні особи виступають повноцінними учасниками цивільних процесів нарівні з фізичними особами. Проте необхідно розуміти, що участь

юридичної особи без залучення фізичної особи у якості керівника або іншої уповноваженої особи не можливо.

Вивчаючи дану тематику ми не могли оминати увагою статтю 46 та 47 ЦПК у яких нам зазначається, що юридичні особи так само як і фізичні набувають цивільної правоздатності та дієздатності, а отже вони можуть вступати у цивільно-процесуальні правовідносини на рівні з фізичними особами.

Відтак вивчаючи даний аспект ми повинні зауважити, що у разі представництва юридичної особи у цивільному судочинстві, особа яка її представляє повинна виходити за межі своїх інтересів, приділяючи особливу увагу інтересам юридичної особи.

Необхідно зауважити, що розглядаючи особливості представництва юридичних осіб, варто відмітити, що не можна порівнювати представників юридичної особи в рамках інституту судового представництва та в рамках представництва юридичних осіб їх одноосібним органом управління – функціональним представником, через різний характер та підстави для кожного із цих видів представництв, адже їх зв'язок з юридичною особою кардинально різний, що також підтверджується тим, що керівник є функціональним представником юридичної особи.

Відтак вивчаючи даний аспект ми повинні звернути увагу на працю П.Ф. Немеш, котрий вважає недопустимим, з точки зору теорії та практики, порівнювати у цивільному процесі керівника юридичної особи та її представника, адже це абсолютно різні за статусом учасники цивільного процесу, незважаючи на однаковий формальний статус представника юридичної особи [2].

Говорячи про інститут представництва юридичних осіб необхідно зазначити, що від відрізняється від представництва фізичних осіб. Відтак у фізичних осіб цей інститут реалізується лише за наявності довіреності, ордеру або по відношенню до особливих категорій осіб, наприклад, малолітніх, які потребують представника у зв'язку із їх нездатністю в повній мірі реалізувати процесуальні функції учасника судового процесу, а також необхідністю їх особливого захисту зі сторони держави та суспільства. У юридичних осіб на відміну від фізичних немає певних обмежень, яскравим прикладом виступає обмеження по віку, адже юридичні особи мають представництво не залежно від віку.

Звертаючи увагу на інші процесуальні аспекти законодавства з даного питання необхідно наголосити на тому, що з метою дотримання принципів рівності, справедливості та змагальності, котрі могли б бути порушення у випадку надання законодавцем додаткових прав або ж обов'язків одній з цих категорій. Саме тому права та обов'язки фізичних та юридичних осіб виступають якомога однаковими, виключенням у даній ситуації виступають обмеження, які є необхідними з урахуванням особливостей даних категорій. Яскравим прикладом може виступати такий факт, що у юридичних осіб на відміну від фізичних немає

певних обмежень, яскравим прикладом виступає обмеження по віку, адже юридичні особи мають представництво не залежно від вік.

Виходячи з цього ми можемо дійти висновку, що участь юридичної особи у цивільному судочинстві здійснюється майже на тому ж рівні, що й у фізичної особи. Проте ми також повинні розуміти, що все ж таки існують певні аспекти котрі пов'язані з особливостями юридичної особи, з метою надання рівних можливостей для реалізації своїх прав та виконання своїх обов'язків.

Список використаних джерел:

1. Цивільний процесуальний кодекс України: Закон України від 18.03.2004 р. № 1618-IV, поточна редакція 05.08.2021 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#Text> (дата звернення 21.10.2021)
2. Немеш П. Ф. Розмежування законного представництва та інших видів представництва у цивільному процесі, що не пов'язані з видачею довіреності. *Адвокат*. № 7 (130). 2011. С. 23-25.

КОМАР Андрій,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету фахівців для підрозділів
стратегічних розслідувань
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

ЯРОШЕНКО Артем,

кандидат юридичних наук, доцент
кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ЗАХИСТ ЕКОЛОГІЧНИХ ПРАВ ГРОМАДЯН

Екологічні права – особливий різновид конституційних прав людини, пов'язаних з навколишнім природним середовищем, із взаємовідносинами природи та людського суспільства. До них належить, передусім, декларація про сприятливе довкілля, екологічно чисті продукти харчування, екологічно нешкідливі предмети повсякденного попиту, екологічно безпечні умови праці [1 ст.20]. Право на відшкодування збитків, заподіяних екологічним правопорушенням здоров'ю та майну людини та право на отримання достовірної інформації про стан навколишнього природного середовища.

Таким чином, право на сприятливе довкілля – це право на довкілля, якісний стан якого створює умови для функціонування:

– об'єктивно існуючих частин природного середовища, які мають